

מ"ת 13737/04/17 - מדינת ישראל נגד קווין הודארה, נגה קסה, דורון מלקה, מוחמד שלש, טל שילוח, מחמוד מנסור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 13737-04-17 מדינת ישראל נ' הודארה(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט גרשון גונטובניק
מדינת ישראל
מבקשת ע"י ב"כ עו"ד שרון רגב ודרור לוי

נגד
משיבים

1. קווין הודארה (עציר)
2. נגה קסה (עציר)
3. דורון מלקה (עציר)
- ע"י ב"כ עו"ד רפי ליטן ויוסף קוסטיקה
4. מוחמד שלש (עציר)
- ע"י ב"כ עו"ד נאשף דרוש
5. טל שילוח (עציר)
6. מחמוד מנסור (עציר)

החלטה (ראיות לכאורה ועילת מעצר) משיבים 3-4

לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים של המשיבים. החלטה זו תתמקד בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינם, ועילת מעצר.

רקע

1. נגד המשיבים, ונגד ארבעה נאשמים אחרים, הוגש לבית משפט זה כתב אישום (ת"פ 13855-04-17). כתב האישום אוחד בחמישה אישומים, מהם רלוונטי לענייננו האישום הראשון בלבד. אישום זה, כמו שאר האישומים, נשען על עבודתו של סוכן סמוי של משטרת ישראל (להלן: **הסוכן**) המכיר את הנאשם מס' 1 (מר **קווין הודארה**) היכרות מוקדמת.

על פי האישום הראשון, עובר ליום 11.1.17 קשרו הנאשמים קשר לסחור באמצעי לחימה מסוגים שונים. הקושרים הם הנאשם 1, הנאשם 2 (מר **נגה קסה**), ושני המשיבים בבקשה שלפני - מר **דורון מלקה** (הנאשם 3) ומר **מוחמד שלש** (הנאשם 4). במסגרת הקשר ולשם קידומו נפגש נאשם 1 עם הסוכן, והציע לו לסחור עמו באמצעי הלחימה. בערבו של יום 11.1.17 נפגש הסוכן עם הנאשם 1 בתל-אביב-יפו והשניים קבעו להיפגש למחרת כדי לקדם רכישת רובה מסוג **"קרלו גוסטב"**.

ואכן, למחרת (ביום 12.1.17 בסמוך לשעה 14:30) אסף הסוכן את נאשם 1 מביתו, והאחרון הנחה אותו לנסוע לכיוון נמל תעופה בן גוריון, שם חברו השניים לנאשמים 2-3 שהמתינו להם ברכב מסוג פולקסוואגן ג'טה (להלן: **הג'טה**). לאחר מכן נסעו הסוכן ונאשם 1 בעקבות רכב הג'טה לאזור העיר רמאללה (להלן: **נקודת המפגש**). בנקודת המפגש מסר הסוכן לנאשם 1 סך של 8,000 ₪ תמורת הרובה, בנוכחות נאשמים 2 ו-3. מתוך סכום זה מסר נאשם 1 לנאשם 2 סך של 7,000 ₪. בהמשך הצטרף נאשם 4 והוביל את הנאשמים ואת הסוכן לבית קפה סמוך. במהלך המפגש בבית הקפה, יצאו הנאשמים 2-4 ולאחר מספר דקות התקשרו לנאשם 1, והנחו אותו להמתין ברכב יחד עם הסוכן, לקבלת הרובה. בהמשך הגיעו נאשמים 2-3 אל הרכב ומסרו לנאשם 1 שקית ובה רובה מסוג קרלו גוסטב, ומחסנית תואמת ללא כדורים. נאשם 1 מסר את השקית לסוכן וזה הטמינה תחת המושב הימני הקדמי ברכב. מיד לאחר מכן, נסעו הנאשמים והסוכן מן המקום.

כתב האישום מוסיף ומציין כי כמה ימים לאחר מכן, ביום 22.1.17 בשעה 22:00 נפגשו הסוכן ונאשם 1 בקיוסק, ונאשם 1 מסר לסוכן גרב שחורה ובה 8 כדורי 9 מ"מ התואמים לרובה.

על פי כתב האישום "**במעשיהם האמורים לעיל, קשרו הנאשמים קשר לסחור, לשאת נשק, אביזרים ותחמושת, נשאו וסחרו בצוותא נשק, אביזרים ותחמושת, ללא היתר כדן**". בגין זאת הם הואשמו בקשירת קשר (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**)); סחר בנשק בצוותא (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק); ונשיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 29 לחוק).

2. לצד הגשת כתב האישום הגישה המבקשת את בקשתה הנוכחית למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. לשיטתה קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים, ובהן הודעות הסוכן, מסדרי זיהוי שבהם זיהה את הנאשמים השונים; דוחות הפעלה של מפעיל הסוכן; חוות דעת מומחה לגבי סוג הנשק והכדורים; תיעוד חלק מהפעולות על ידי יחידת העיקוב; איכונים ופלטת תקשורת המצביעים על נוכחותם של המשיבים בעסקת האמל"ח. נאשם 3 שמר על זכות השתיקה, ואילו נאשם 4 הודה כי התקיים מפגש אך טען כי המטרה שלו הייתה לטפל ברכבו של נאשם 2.

3. ביום 17.5.17 קיימתי דיון בבקשה. במהלך הדיון טענו הנאשמים 3 ו-4 כי לא קיימות בעניינם ראיות לכאורה. על רקע זה אבחן, תחילה, את עניינם של שני הנאשמים בסוגיה זו, ראשון ראשון אחרון אחרון.

ראיות לכאורה בעניינו של המשיב 3

4. המשיב 3 מודה כי נכח באירועים מושא האישום, אלא שלשיטתו העסקה יכלה לצאת אל הפועל גם אלמלא נוכחותו. חלקו באירועים היה שולי לחלוטין, ומכאן שגם לא נשקפת ממנו מסוכנות. המשיב לא יצר קשר עם מקור הנשק. הוא לא שילם כסף ולא קיבל כסף. אין לו כל תפקיד בהשתלשלות האירועים המצדיק את המעצר. בנוסף, העובדה כי המדינה החליטה לקבץ אישומים שונים לידי כתב אישום אחד, שהמכנה המשותף היחיד לכולם הוא שנאשם 1 נאשם בכולם, פירושה שהמשיב ישהה במעצר פרק זמן ארוך, שכן המשפט יכלול פרשות שונות, שלרובן אין למשיב כל קשר. על רקע זה מעצרו בשלב זה הוא מוגזם ולא מידתי. בנוסף נפגמת המהימנות של הסוכן שכן דווקא בקטע המשמעותי, תיעוד המפגש בבית הקפה וביצוע העסקה, ההקלטה לא עבדה.

המבקשת טוענת כי מחומר הראיות עולה שהנאשם 1 אמר לסוכן שניתן לסמוך על מי שיתלוו אליהם לרמאללה. ואז נפגשו נאשם 1 והסוכן יחד עם נאשם 2 ומשיב 3. מכאן ברור שנאשם 1 התכוון, בין השאר, למשיב 3 כמי שניתן לסמוך

עליו. המשיב 3 ער לשיחות שמתקיימות במהלך הנסיעה בין נאשם 1 לנאשם 2. כשהסוכן הביע את חששו להיכנס לאזור, המשיב 3 הוא זה שדירבן אותו להיכנס. הסוכן גם העיד שהמשיב 3 נטל חלק פעיל במהלך השיחה בבית הקפה. בשלב מסוים נקרא גם משיב 3 לבדוק את הנשק מושא העסקה. מכאן שגם למשיב 3 יש חלק במימושה, ואין מקום לבצע דירוג בין הנאשמים השונים בעניין זה.

5. האם קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב 3? למעשה, גם ב"כ משיב זה לא חולק על כך, ועיון בטענותיו מעלה כי לשיטתו, חלקו של המשיב באירוע הוא מינורי. אך פטור בלא כלום אי אפשר, ואציג את הראיות לכאורה הפועלות נגדו:

א) הסוכן המשטרתי זיהה **"שני אתיופים"** שנסעו למקום ביצוע העסקה (הודעה מיום 15.1.17 ש. 50). אחד מהם היה עם משקפיים (נאשם 2) ומשיב 3 ישב לידו (שם, ש. 58). כאשר הסוכן אמר לנאשם 1 כי אין הוא רוצה להיכנס לאזור **"הבחור בלי המשקפיים שישב ליד הנהג, ונכנס אלי לאוטו, ישב מאחורה ודרבן אותי להמשיך בנסיעה. אמר לי שנוסעים רק עוד קצת... והאתיופי גם אמר לי שהיינו כאילו הוא וחבר שלו פה כמה פעמים ושאל לי מה לדאוג"** (שם ש. 62 ואילך).

הסוכן ידע לנקוב בשמותיהם הפרטיים של הנאשם 2 והמשיב 3 (שם, ש. 107), והוא גם זיהה את שניהם במסדר תמונות (ביום 17.1.17).

ב) בתמלול השיחה מיום 12.1.17, שהקליט הסוכן, נשמע אכן אחד הדוברים כמי שמנסה לשכנע את הסוכן להיכנס לאזור. הוא ציין ש"לא נוסעים הרבה" ו"אנחנו היינו, שבוע אנחנו פה... אתמול עברנו במחסום הזה, הם רק ערבים עוצרים ככה, אם אתם יהודים ורואים את המספר שלך הכל טוב." (01:40:11 ואילך).

ג) הסוכן הוסיף ותיאר את השיחה בבית הקפה לפני מסירת הנשק. **"דיברנו על הרבה דברים פלילים, סמים, אמל"ח גניבות. מי שבעיקר דיבר זה 2 האתיופים והערבי"** (הודעה מיום 15.1.17 ש. 71). **"אחרי זה הערבי ו 2 האתיופים יצאו ואמרו שהם הולכים לבדוק את הנשק."** (שם, ש. 71). חל עיכוב, ואחרי זה יצאו שוב רק משיב 4 ונאשם 2. לאחר מכן קרא נאשם 2 לנאשם 3 לצאת **"שהוא מתכוון שהאתיופי יבוא איתם לבדוק את הנשק"** (שם, ש. 76). נראה לסוכן שלאחר מכן אחד האתיופים **"אני לא בטוח שאני יודע מי מהם לא רוצה להגיד סתם אבל אני חושבה שזה עם המשקפיים"** הביא לנאשם 1 שקית (הודעה מיום 15.1.17 ש. 78).

ד) משיב 3 שמר על זכות השתיקה במהלך העימות שנעשה עם הסוכן המשטרתי (ביום 31.3.17). הוא גם שמר על זכות השתיקה במהלך החקירה מיום 4.4.17. וכך גם בחקירתו מיום 29.3.17, ומיום 31.3.17. כידוע שתיקה של נאשם בחקירתו יכולה לחזק את התשתית הראייתית נגדו (בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2011) בפסקה 6 להחלטת כב' השופט עמית).

ה) בהודעתו מיום 24.1.17 הזכיר הסוכן תכנון לרכוש נשק נוסף (גלוק עם משתיק קול), אך, לדבריו, נאשם 1 אמר לו שהמשיב 3 רוצה את האקדח בשביל עצמו (הודעה מיום 24.1.17, ש. 25).

6. מכלול זה משקף ראיות לכאורה נגד המשיב 3. אכן, נראה כי חלקו של נאשם 2 מרכזי יותר. כפי שנראה בהמשך משיב 4 שוחח בטלפון עם משיב 2 ולא עם משיב 3; התשלום ניתן למשיב 2; אך יחד עם זאת, המשיב 3, כך על פי הסוכן, הוא שדירבן את הסוכן להיכנס לאזור; הוא ציין שהוא היה יחד עם חבר שלו באזור קודם לכן; הוא השתתף

בבדיקת הנשק, ועל כל אלה יש להוסיף את שתיקתו. בכך יש כדי לבסס ראיות לכאורה לפיהן הוא קשור לעסקה זו.

אכן, מתעורר סימן שאלה סביב חוסר היכולת של הסוכן להקליט דווקא את המפגש בבית הקפה עובר לביצוע עסקת הנשק, אך עניין זה יתברר בהליך העיקרי, בהתאם להתרשמות המותב שידון בתיק מעדויותיהם של הגורמים השונים בפרשה.

ראיות לכאורה משיב 4

7. המשיב 4 טוען כי אין ראיות לכאורה הקושרות אותו לעסקת הנשק. לכל היותר אפשר לייחס לו עבירת תיווך ולא סחר. בנוסף, מדובר בעבירת חוץ, שכן הנשק הובא מהאזור, ונמסר באזור ולא בישראל. משלא ניתן אישור היועץ המשפטי לממשלה להעמדה לדין (בהתאם לסעיף 9(ב) לחוק) הרי שאין מקום להעמיד לדין את המשיב. אין גם ראיה לקשירת קשר בין הנאשמים בארץ. בנוסף, מכתב האישום היה ברור שצריך היה להמתין לנשק שיגיע מחוץ לבית הקפה בו שהתה החבורה. מכאן שלכל היותר מדובר בתיווך מצד המשיב 4. המשיב 4, להבדיל מהנאשמים האחרים, לא שמר על זכות השתיקה, וציין כי הוא מכיר את נאשם 2 שמתקן אצלו את הרכב שלו. הוא מודה בקיומו של המפגש בבית הקפה, אך מכחיש קיומה של שיחה על נשק.

המבקשת טוענת לעומת זאת כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב. עובדה היא שפרטי העסקה היו כבר מסוכמים מראש, ועובדה זו מבססת קיומו של קשר קודם בין הצדדים. ישנן ראיות לקשר טלפוני בין נאשם 2 לבין המשיב 4 כאשר החבורה נסעה לכיוון האזור, נתון המבסס את קיומו של הקשר הפלילי מתוך שטח ישראל; המשיב מכחיש כל קשר לעסקה, ולכן לא ברור על סמך מה נשענת הטענה של התיווך. גרסתו של המשיב נסתרת מחומר הראיות, והסוכן זיהה את המשיב באופן פרטני.

8. לאחר עיון בחומר שלפני מגיע אני למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב 4. ראיות אלה נובעות משילוב של ראיות נסיבתיות (שיחות הטלפון הרבות בין נאשם 2 לבין המשיב 4 עובר לעסקה) לצד ראיות ישירות (עדויות של הסוכן).

א) מנתוני התקשורת עולה כי נאשם 2 התקשר למשיב 4 ביום 12.1.17 כ-14 פעמים (ראו פירוט השיחות הנלווה להודעת משיב 4 מיום 4.4.17). בכל הנוגע למיקום של נאשם 2 הרי שנרשמה התקדמות שלו מכיוון פתח תקווה לאזור מתתיהו ומבוא מודיעין, שהאנטנות שם מכסות את הכפר ניעלין. נתון זה אינו עולה בקנה אחד עם שיחה שמטרתה תיאום ביקור במוסך, וקיומה של תקשורת זו לפני הפגישה בבית הקפה מהווה ראיה נסיבתית כבדת משקל לחובת המשיב 4. היא גם יכולה לשמש בסיס לקיומו של קשר לביצוע העסקה שהתבצע בישראל, נתון השומט את הקרקע תחת טענת התחולה האקס-טריטוריאלית שהעלה ב"כ המשיב.

ב) כאמור, לצד הראיה הנסיבתית הזו, קיימת ראיה ישירה והיא עדות הסוכן. הסוכן העיד כי משיב 4 "הערבי" הוא זה שהביא את הנשק ל"אתיופי עם המשקפיים" (נאשם 2) (הודעה מיום 15.1.17 ש. 69). משיב 4 הוא זה שהזמין את החבורה לבית הקפה "ודיברנו על הרבה דברים פלילים, סמים, אמל"ח גניבות. מי שבעיקר דיבר זה 2 האתיופים והערבי" (שם, ש. 71). "אחרי זה הערבי ו 2 האתיופים יצאו ואמרו שהם הולכים לבדוק את הנשק" (שם). חל עיכוב, ואחרי זה יצאו שוב רק משיב 4 ונאשם 2. לאחר מכן קרא נאשם 2 לנאשם 3 לצאת "שהוא מתכוון שהאתיופי יבוא איתם לבדוק את הנשק" (הודעה מיום 15.1.17 ש. 76). משיב 4 ליווה אותם בדרכם חזרה למחסום, לאחר מסירת הנשק, ואז הוא עצר ולא המשיך איתם.

ג) הסוכן ציין סימנים מזהים אצל משיב 4 "קעקוע על כף היד של MAMA ו - 3 נקודות. הוא אמר שהוא ישב איתי בכלא באיילון באגף 3, אני לא זוכר אותו משם אבל זרמתי איתו." (שם, ש. 120). נתונים אלה שהתבררו כנכונים, מחזקים את אמינות עדותו של הסוכן ביחס למשיב 4.

ד) הסוכן זיהה במסדר תמונות את המשיב 4 כמי שמכר את הנשק, וציין "תבדוק אם יש לו קעקוע על היד, 3 נקודות כאלה של הכלא" (הודעה מיום 15.3.17 ש. 6 ומסדר תמונות שנלווה להודעה).

ה) לעומת זאת, גרסתו של משיב 4 אינה מסתברת. הוא ציין כי אין הוא מכיר את הנאשמים בתיק למעט נאשם 2 שתיקן אצלו את הרכב שלו "והיה מגיע לבית קפה לשבת איתי" (הודעה מיום 4.4.17 ש. 4). הוא לא הכחיש שנאשם 2 התקשר אליו ביום 12.1.17 פעמים רבות (הודעה מיום 4.4.17 ש. 26). הוא הכחיש כי שוחחו בבית הקפה על אמל"ח, וטען ששוחחו על "מועדונים, יופי בחורות. יכול להיות שקנו בגדים, או שא אותי על בגדים, לא זוכר." (הודעה מיום 4.4.17 ש. 91); כאמור, מספר שיחות הטלפון שנוהלו עובר למפגש אינו עולה בקנה אחד עם תיקון רכב, ובנוסף, אין זה ברור מדוע כל החבורה צריכה ללוות את נאשם 2 כדי לתקן את רכבו במקום. בנוסף, לא קיימות בתיק ראיות כלשהן לתיקון רכב כזה או אחר באותו המועד.

ו) משיב 4 הכחיש בחקירתו כי הוא מכיר את הסוכן (הודעה מיום 4.4.17 ש. 165), וטען זאת גם במהלך העימות שנערך ביניהם ביום 2.4.17. אלא שהסוכן ידע לזהות, כאמור, פרטים ייחודיים הנוגעים למשיב 4 וכן את העובדה שמשיב 4 הכיר אותו מתקופת מאסר משותפת, נתון המחזק את גרסתו של הסוכן דווקא, והופך את גרסת משיב 4 ללא מהימנה.

9. אכן, חומר הראיות מבסס מעורבות של המשיב 4 בעסקת נשק. ייתכן כי חלקו בעסקה היה שולי יחסית, אך הראיות לכאורה הקיימות בתיק יכולות לבסס גם מעורבות העולה על תיווך גרידא. העובדה כי התקיימה תקשורת אינטנסיבית בין נאשם 2 לבין משיב 4 מעידה על חלק משמעותי של המשיב במימוש העסקה; העובדה כי משיב 4 גם ליווה את החבורה בדרכה חזרה לישראל משקפת את ראייתו כמי שאחראי למימושה של העסקה, נתון המחזק את היותו גורם מרכזי בה. ואחרי ככלות הכל, גם אם נקבל את עמדתו של משיב 4 כי הוא מתווך, הרי שגם תיווך בעסקאות נשק לא חוקיות מהווה עבירה חמורה.

התוצאה

10. אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה נגד שני המשיבים, בעוצמה ממשית, ומכאן מתבקשת המסקנה כי קמה עילה למעצרים נוכח מהות האישום המיוחס להם - סחר בנשק - המצדיק, ככלל, מעצר עד לתום ההליכים בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון.

אשמע טיעון נוסף בעניין המסוכנות ובחינת חלופות מעצר במעמד שימוע ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ז, 24 מאי 2017, במעמד הצדדים.

